

PS-tuần II-chúa nhật

(Cv 5,12-16/Kh 1,9-11a.12-13.17-19/Ga 20,19-31)

Duyên Thập Tự Lê Văn Đoàn

LÒNG THƯƠNG XÓT, HOA TRÁI CỦA PHỤC SINH

Hôm nay, khi chúng ta tiếp tục cử hành niềm vui Phục Sinh, Lời Chúa mặc khải cho chúng ta một chân lý sâu sắc: lòng thương xót chính là hoa trái tuyệt vời nhất từ cuộc Phục Sinh của Đức Kitô. Qua ba bài đọc hôm nay, Giáo Hội cho chúng ta thấy lòng thương xót ấy đã biến đổi tâm hồn con người, kiến tạo cộng đoàn và mở ra cho chúng ta niềm hy vọng vĩnh cửu như thế nào.

1. Trước hết, câu chuyện về Tông đồ Tôma thật gần gũi với kinh nghiệm của mỗi chúng ta. Thánh sử Gioan kể lại với biết bao tinh tế. Chiều ngày Phục Sinh, các môn đệ đóng kín cửa vì sợ hãi. Bỗng Chúa Giêsu hiện đến, vượt qua mọi bức tường sợ hãi của họ. Người cho họ xem các vết thương vinh quang và ban bình an cho họ. Nhưng Tôma, vắng mặt hôm đó, đã cứng cỏi tuyên bố: “Nếu tôi không thấy dấu đinh ở tay Người, nếu tôi không đặt ngón tay vào lỗ đinh và không đặt bàn tay vào cạnh sườn Người, tôi chẳng có tin!”

Tám ngày sau - hãy chiêm ngưỡng sự kiên nhẫn của Thiên Chúa - Chúa Giêsu trở lại đặc biệt vì Tôma. Người có thể khiển trách sự cứng lòng của ông, nhưng Người đã làm gì? Với lòng thương xót vô biên, Người mời gọi: “Đặt ngón tay vào đây, và hãy nhìn xem tay Thầy. Đưa tay ra mà đặt vào cạnh sườn Thầy.” Ôi tình yêu nhiệm màu biết bao! Chúa Giêsu gặp gỡ Tôma ngay tại nơi ông đang đứng, trong sự nghi ngờ của ông, không lên án, không hạ nhục. Và chính lòng thương xót ấy đã làm nên phép lạ: kẻ cứng lòng đã trở thành người đầu tiên tuyên xưng trọn vẹn thần tính của Đức Kitô: “Lạy Chúa của con, lạy Thiên Chúa của con!”

Chẳng phải chúng ta cũng nhận ra mình trong thái độ của Tôma sao? Biết bao lần chúng ta cũng nói: “Nếu tôi không thấy... nếu tôi không cảm nhận được...”! Đức Kitô Phục Sinh hôm nay đến gặp chúng ta ngay trong những đêm tối của lòng tin. Lòng thương xót của Người không hề bực chúng ta, nhưng nâng chúng ta lên một đức tin trường thành hơn. “Phúc thay những người không thấy mà tin!” - đó chính là lời chúc phúc dành cho chúng ta hôm nay.

2. Lòng thương xót biến đổi Tôma không dừng lại nơi một cá nhân. Sách Công Vụ Tông Đồ cho chúng ta thấy nó tỏa sáng thế nào trong cả cộng đoàn. Hình ảnh Giáo Hội sơ khai tại Giêrusalem thật là sống động! Các Tông đồ làm nhiều phép lạ, nhưng hơn thế, các tín hữu sống hiệp nhất sâu xa đến nỗi “không ai phải thiếu thốn”. Họ đề cử của cải làm của chung. Và nhiều điều kỳ diệu đã xảy ra, đến nỗi chỉ cần bóng của thánh Phêrô phủ lên cũng đủ chữa lành các bệnh nhân được đưa tới nơi công cộng.

Đó chính là khuôn mặt đích thực của một cộng đoàn thấm đẫm lòng thương xót Phục Sinh! Vấn đề không phải trước hết ở cơ cấu tổ chức, nhưng ở những con tim được biến đổi. Khi người ta thực sự tin Đức Kitô đã sống lại, điều đó thể hiện qua cách họ sống với nhau, qua sự quan tâm đến người yếu đuối, qua can đảm làm chứng.

Còn chúng ta hôm nay thì sao? Giáo xứ chúng ta, cộng đoàn tu trì chúng ta, có phải là nơi người ta có thể nhìn thấy cụ thể lòng thương xót của Thiên Chúa đang hoạt động

không? Chúng ta sống sự chia sẻ, đón tiếp những người bị thương tổn trong cuộc sống thế nào? Phục Sinh không chỉ là một tín điều đẹp đẽ: nó phải biến đổi những tương quan cụ thể của chúng ta, làm cho các giáo xứ, cộng đoàn, trở thành nơi người ta thực sự cảm nghiệm được tình yêu dịu dàng của Thiên Chúa.

3. Cuối cùng, sách Khải Huyền đưa chúng ta đi xa hơn nữa, tới đảo Pátmô nơi Gioan, môn đệ Chúa yêu, bị lưu đày vì đức tin. Trong hoàn cảnh khó khăn ấy, Đức Kitô vinh quang hiện ra với ngài trong một thị kiến uy nghi. Đôi mắt Người như ngọn lửa hồng, tiếng nói như tiếng nước lũ. Trước thị kiến ấy, Gioan ngã sấp mặt như chết. Nhưng Đức Kitô đã làm gì? Người đặt tay phải lên ngài - chính bàn tay nắm giữ các vì sao - và nói: “Đừng sợ!” Dù trong vinh quang, Đấng Phục Sinh vẫn là Đấng nâng đỡ, Đấng mà những vết thương vinh quang vẫn nói lên lòng thương xót. “Ta là Đầu Tiên và Cuối Cùng, là Đấng Hằng Sống: Ta đã chết, và nay Ta sống đến muôn thuở.” Rồi Ngài trao cho Gioan sứ mạng: “Hãy viết lại những gì ngươi đã thấy.”

Trong những “hòn đảo Pátmô” của đời mình, những lúc cuộc sống như một cuộc lưu đày, Đức Kitô đến gặp gỡ chúng ta. Những vết thương vinh quang của Người nhắc nhở rằng những đau khổ của chúng ta, khi kết hợp với Người, có thể được biến đổi. Và như Gioan, chúng ta cũng nhận lấy sứ mạng: làm chứng cho niềm hy vọng trong chúng ta.

Vì thế, trong Chúa Nhật này, chúng ta hãy để mình được đánh động bởi ba mặc khải:

- Như Tông đồ Tôma, hãy nhận ra Chúa trong những nghi ngờ của mình và để lòng thương xót của Người biến đổi sự cứng lòng của chúng ta thành lời tuyên xưng tôn thờ.
- Như cộng đoàn sơ khai, hãy sống lòng thương xót cách cụ thể, biến giáo xứ, cộng đoàn, thành nơi cảm nghiệm được tình yêu dịu dàng của Thiên Chúa.
- Như Tông đồ Gioan, hãy trở thành chứng nhân của niềm hy vọng, ngay giữa những thử thách, vì Đức Kitô vinh quang luôn là Đấng nâng chúng ta trỗi dậy.

Xin Đức Maria, Mẹ của Lòng Thương Xót, giúp chúng ta đón nhận hồng ân Phục Sinh này và sống mỗi ngày trong ân sủng ấy.